

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE SERUMBEHANDELING BIJ DE ZIEKTE VAN WEIL.

In mijn stuk over serumbehandeling der ziekte van WEIL, is door een vergissing, een zinnetje weggelaten, luidende:

„Ik hoop, dat deze opmerkingen zullen voorkomen, dat nu iedere catarrhale „icterus voor ziekte van WEIL wordt aangezien.”

De eigenlijke bedoeling hiervan was, te voorkomen, dat nu bij iederen patiënt met ook maar eenigszins verdachte koorts resp. icterus, materiaal aan de instituten, die voor de diagnose der ziekte van WEIL zijn ingericht, wordt gezonden, omdat het onderzoek zeer veel tijd eischt. Tengevolge van het uitvallen van het zinnetje is nu toch geschiedt, wat wij hadden gevreesd: niet alleen bij ons, maar ook op het gemeentelijke laboratorium hoopt zich het aantal onderzoeken op, niettegenstaande er tot diep in den nacht wordt doorgewerkt!

Hoeveel er ons ook in gewone tijden veel aan gelegen is, materiaal van alle zieken, waarvan de WEIL-infectie de oorzaak zou *kunnen* zijn, te verzamelen, in *dezen* tijd moeten wij de bakens eenigszins verzetten, en verzoeken, zich te willen beperken tot diè zieken, bij wie de diagnose reeds in de eerste dagen ten behoeve van de serumtherapie bepaald *noodig* is. Dus alleen acuut met uitgesproken verschijnselen beginnende gevallen (zie het vorige stuk)! Bij lichte gevallen, die toch zonder therapie genezen, zou men gerust kunnen afwachten en ons het bloed ter onderzoek pas na afloop van de ziekte kunnen toezenden, ter wille van de betere kennis van de epidemiologie.

W. A. P. SCHÜFFNER.

VERKLARING VAN OVERLIJDEN BIJ ZELFMOORD.

Naar aanleiding van PINKHOF's beschouwingen op bladzijde 4260, zou ik graag het volgende opmerken:

Zoodra de dood is ingetreden, is een zelfmoord niet meer een geneeskundig geval, maar — behalve een familiedrama — ook en vooral een gerechtelijke aangelegenheid. Allerlei ernstige mogelijkheden doen zich voor, die zonder onderzoek niet aan het licht komen. Slechts één voorbeeld:

De arts is noch instaat, noch bevoegd om een geënceneerden zelfmoord van een werkelijken te onderkennen. Daartoe zijn, behalve het gerechtelijk-geneeskundig onderzoek, bijna altijd nog een lange reeks van gegevens noodig, die de justitie alléén het recht en de macht heeft zich te verschaffen, en bovendien een kennis van zaken en een ervaring waarover de medicus niet beschikt.

Door te zwijgen maakt de arts, een volslagen leek op dit gebied, een behoorlijke behandeling van het geval onmogelijk, geheel op dezelfde wijze — zij het dan uit onbaatzuchtige motieven — als de kwakzalver een medisch geval van de bevoegde geneeskunde verwijderd houdt.

Het is genoegzaam bekend, dat b.v. van erfooms en -tantes de reden van voortbestaan door belanghebbenden niet altijd wordt ingezien en het komt toch inderdaad ook voor, dat gewetenlooze a.s. erfgenamen zoo iemand een handje helpen en dan, door een imitatie afscheidsbrief of dergelijke, aan zelfmoord doen gelooven. Ware het in zoo'n geval voldoende een verstandig woordje met den sympathiseerenden dokter te spreken om van geheimhouding en straffeloosheid verzekerd te zijn, dan kon de genoemde oplossing wel eens wat al te gebruikelijk worden.

Door een zoo extreme houding ten aanzien van het beroepsgeheim zou men sommige patiënten aan een heel wat grooter gevaar kunnen blootstellen dan posthume kwaadsprekerij.

Wat het bezwaar in de laatste alinea betreft, het komt mij totaal onaannemelijk voor, dat bij een werkelijken zelfmoord de welmeenende huisgenooten om een zoo